

Liudas Parulskis

fotomanipulācijas

| LAPAS |

UDK 77.04(474.5)(084)
Pa296

Knygos leidimą parėmė

Knyga leidžiama bendradarbiaujant su
Lietuvos fotomenininkų sąjunga

Knyga sudaryta parodos „Barokas ir
betonas“ pagrindu. Paroda eksponuota
2015 m. rugpjūčio 26 – rugsėjo 19 d.
festivalio „Vilnius Street Art“ programoje
Vilniaus fotografijos galerijoje. Parodos
kuratorė Laima Kreivytė.

Tekstai

Nerijus Milerius
Ernestas Parulskis

Kalbos redaktorė

Audra Kairienė

Leidyklos redaktorė

Ūla Ambrasaitė

Knygos dizaineris

Zigmantas Butautis

ISBN 978-609-95484-5-6

© Liudas Parulskis, 2016

© Leidykla LAPAS, 2016

www.leidyklalapas.lt

Turinys

Dingęs Vilnius | **7**

Vizualinės Parulskio diversijos. Nerijus Milerius | **21**

Betonas ir barokas | **27**

Barokas ir betonas | **53**

3D | **65**

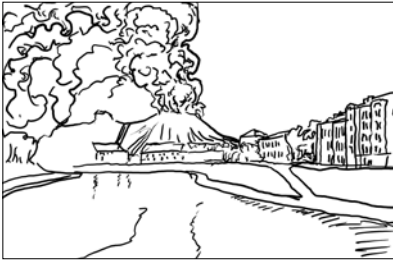
Eutanazijos. Ernestas Parulskis | **81**

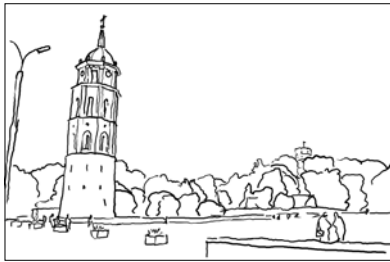
Dingęs Vilnius

1.

2.

3.

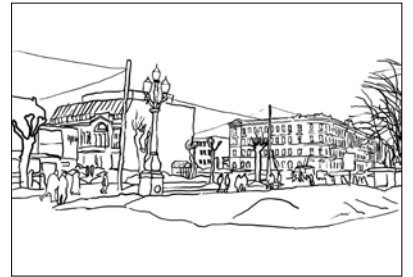
Dingęs Vilnius

1. Gedimino bokštas, 1999 m.
2. Katedra, 1996 m.
3. Varpinė, 1996 m.
4. Aušros vartai, 1996 m.
5. Kitas krantas, 2000 m.
6. Vaikų pasaulis, 1996 m.

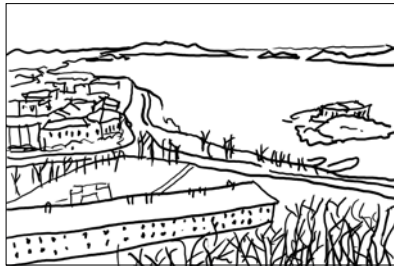

4.

6.

5.

Vizualinės Parulskio diversijos

Nerijus Milerius

Kadaise bičiuliai menininkai, gyvenantys vieno iš Vilniaus blokinių rajonų pirmame aukšte, papasakojo tokią istoriją. Jie turėjo katiną, kuriam buvo paskyrę kampaną nakčiai uždaromoje virtuvėje. Kad katinas galėtų laisvai atlikti gamtinius reikalus, virtuvės langą palikdavo pravirą. Katinas išslūkindavo laukan, kada panorėjęs. Kada panorėjęs, grįždavo. Visas katino ir šeiminkų gyvenimas bėgo nuobodžiai vienoda vaga. Bet vieną rytą, įžengusi į virtuvę, šeiminkė katino guolyje išvydo... kitą, daug drūtesnį katiną. Nekilo nė menkiausias abejonės, kad šis katinas – įsibrovėlis. Tačiau jis elgėsi taip užtikrintai, tarsi būtų buvęs teisėtas sosto paveldėtojas. Bičiuliai išvijo sotų apsišaukėlį, o išėję į kiemą po kurio laiko rado ir susigūžusį tikrąjį „karalių“. Bėda ta, kad tikrasis buvo pernelyg baikštus ir pats negalėjo apginti savojo sosto. Kiekvieną rytą, vos kuris nors iš bičiulių pirmasis įžengdavo į virtuvę,

ten rasdavo savimi patenkintą apsišaukėlį. Galų gale, neapsikentę šio rytinio scenarijaus, bičiuliai ryžosi radikaliai veiksmui – visam laikui uždarė virtuvės langą. Nuo tos akimirkos jų katinas prarado laisvę, bet niekas daugiau nebandė kėsintis į jo sostą virtuvėje.

Šią istoriją prisiminiau, žiūrėdamas į milžinišką kioską, Liudo Parulskio fotografijoje stūksantį Operos ir baleto teatro vietoje. Taip, be jokios abejonės, šis kokakolos reklamomis it kaspiniais pasipuošęs kioskas – savimi patenkintas apsišaukėlis, uzurpavęs kultūros objekto vietą. Kaip ir riebusis katinas iš bičiulių pasakojimo, šis kioskas – gerokai įmitęs simbolis, kurį pradėjo puoselėti sovietų laikai, bet „nupenėjo“ daug daugiau funkcijų jam suteikęs laukinis kapitalizmas. Nėra ko slėpti, kad, subyrėjus sovietinei sistemai, daugelis žmonių pajuto ne tik politinę laisvę, bet ir laisvę nuo prievolės būti trunks plyš „kultūringam“. Daugybę

Betonas ir barokas

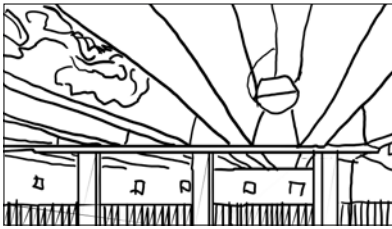

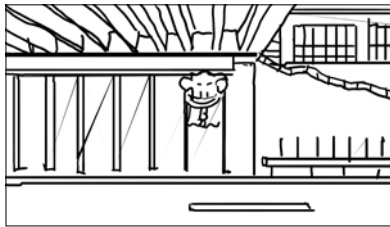
3D

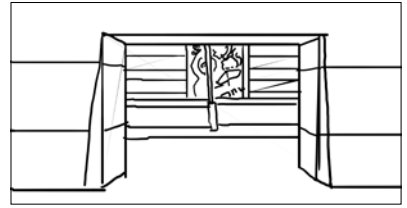

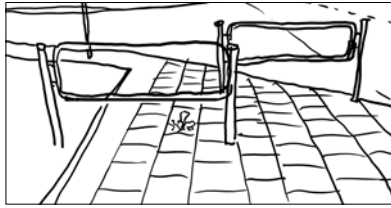
1.

2.

3.

5.

4.

3D

1. Geležinio Vilko g. / Šv. apaštalų Petro ir Povilo bažnyčia, 2015 m.
2. Geležinio Vilko g. tunelis / Šv. apaštalų Petro ir Povilo bažnyčia, 2015 m.
3. Liubarto patiltė / Šv. apaštalų Petro ir Povilo bažnyčia, 2015 m.
4. Evangelikų kapinės, 2015 m.
5. A. Goštauto g. / Šv. Teresės bažnyčia, 2015 m.
6. Liubarto tiltas / Šv. apaštalų Petro ir Povilo bažnyčia, 2015 m.

6.

Eutanazijos

Ernestas Parulskis

Vos įėjęs nusižiūrėjau puikioje vietoje, šalia lango, stovintį staliuką. Kol nerangus aparatas lėtai pildė kavos puodelį, dvi bebaigiančios paauglystę merginos numetė į mano numatytą vietą savo nepatogias, ant sulenktų rankų nešamas rankines. Aš tokio nesąžiningo elgesio nemėgstu (papročiai nedviprasmiškai teigia, kad savitarnos kavinėse pirma nuperkamas gėrimas ir tik tuomet ieškoma laisvos vietos), bet progos rūščiai nužvelgti pažeidėjas neturėjau – kavinė buvo visiškai tuščia ir aš galėjau atsisėsti bet kur. Niūriai apsidairiau ir atsisėdau ten, kur dispozicija buvo pakenčiama – mačiau Antakalnio gatvę ir poliklinikos kampą kitoje jos pusėje. Ir „Klinikų“ stotelę. Taip pat užgriebiau ir Antakalnio sankryžą su į kalną lipančia Žolyno gatve, bet ne taip plačiai, jei būčiau sėdėjęs anoje, paauglių okupuotoje vietoje.

Antakalnio kavinėje atsiradau dėl dviejų priežasčių. Prieš gerą mėnesį pradėjau rašyti detektyvinį romaną ir, dar nebaigęs pirmo puslapio (na, iš tiesų – po pirmo sakinio), supratau, kad man trūksta praktinių ir teorinių žinių. Medžiagos rinkimas yra smarkiai linksmesnis už rašymą, todėl nedelsiant susiradau savo vaikystės draugo R. telefoną. Šiek tiek užtrukau, kol pavyko jį išvilioti iš prokuratūros. Teko pažadėti pietus. Po tirštos kaukazietiškos sriubos, kepsnio, gabaliuko šokoladinio torto ir pusvalandžio vaikystės atsiminimų aš sužinojau, kas daroma, jei kur nors atrandamas lavonas. Viskas atrodė nemaloniai. Ypač nuobodžiai skambėjo pareigybių pavadinimai: patroliai, apylinkės inspektoriai, budintys inspektoriai – jie atvyksta į nusikaltimo, nelaimės ar kokio nors banalaus transporto įvykio (su aukomis) vietą. Kai paklausiau, kas tiria nusikaltimus, gavau dar

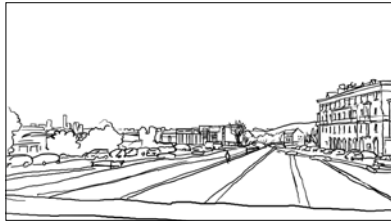
Eutanazijos

1. Šnipiškės, 2016 m.
2. Rotušės aikštė, 2016 m.
3. Vilnius, 2016 m.

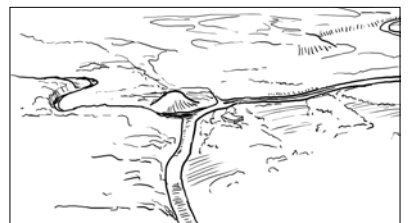

1.

2.

3.

Diena Senamiestyje, vakaras mikrorajone, tad nuolat susipina tie vaizdai ir pagaminu koliažus iš tų atsiminimų, iš kelionių ir iš kitų miestų. Tai labai panašu į kažkokį sapną, kartais blogą, kartais linksmą.

Liudas Parulskis

Liudo Parulskio knyga – pranašiški pastatų ir kultūros objektų nykimo scenarijai. Jūs žiūrėte į Vilnių, kuris dingsta tiesiog akyse. Kaip tie Žvėryno ir Šnipiškių nameliai, išnykę su dūmais. Liudo Parulskio sukonstruotus baroko ir betono kentaurus galima priskirti urbanistinės fantazijos žanrui, primenančiam dokumentinį filmą. Jei vaizduotė turi stogą, pats laikas jį nukelti.

Laima Kreivytė

Atrodo, kad Liudas Parulskis daro tai, kuo užsiima pamokose nuobodžiaujantys vaikai, – iškiliausiams architektūriniams miesto „personažams“ pripaišo menamus ūsus. Tik rafinuočiau – jo fotomanipuliacijose naujasis darinys atrodo „kaip tikras“ ir žiūrovui gali pasivaidentti, jog tai yra realių, tik ne visai pažįstamų vietų fotografijos.

Agnė Narušytė, 7 meno dienos

ISBN 978-600-93443-3-6

